

nevinných, Renalfania budú naďalej zastierať svoj strach nenávisťou a ja budem musieť pripísať ďalšie meno do zoznamu ľudí, ktorí mojou vinou prišli o život.

Mám iba jednu možnosť: nesmiem dopustiť, aby Simon zomrel.

Začala som zuby, Kellanovi som spoza opaska vytiahla nôž a zarezala si ním do dlane hneď vedľa čerstvej jazvy z nedokončeného rituálu. Keď mi z rany vyvrela krv, nechala som tri kvapky dopadnúť na Simonovu hrud'

„Čo to robíš?“ opýtal sa ma nahnevane Kellan. „Aurelia, prestaň!“

„*Ego praeipio tibi ut...* ehm... vyliečte sa. *Curaret!*“ Nevedela som si spomenúť na správne slovo. „Prikazujem vám, aby ste sa vyliečili. *Vyliečte sa!*“

„Viem, o čo sa snažíš,“ povedala mi Onal, „ale nezaberie to. Ihneď prestaň, dieťa moje, všetci sa na teba pozerajú!“

Zdvihla som hlavu a zbadala som, ako na mňa a moju zdvihnutú ruku, z ktorej kvapká krv, hľadí zo sto párov očí. Nemala som však čas uvažovať nad tým, čo si myslia. Simon mal už takmer sklený pohľad a oči sa mu prevracali do lebký. Bolestne chrčal a nadychoval sa čoraz zriedkavejšie.

Onal mala pravdu: kúzla nezaberali. Cítila som, že mi mágia odporuje. Krvavou mágiou nemožno liečiť. To mi predsa Simon hovoril.

Vytiahla som sklenenú ampulku, ktorú som si schovala do záhybov šiat, ktoré už neboli špinavé len od vína, ale aj od krvi, a otvorila som ju.

„Odkiaľ to máš?“ zhíkla Onal. „Aurelia, nie...“

Nestihla ma zastaviť. Celý obsah ampulky – vodu, lupeň, všetko – som naliala Simonovi do hrdla.

„Čo si to urobila?“ zašepkala.

Prežije to?“
„Áno,“ odvetila Onal. Nervózne sa prechádzala pred divánom v maminej pracovni, kam sme Simona preniesli. „Prežije.“

„Prosím, nehnevaj sa,“ žobronila som, hoci som si uvedomovala, že na to má plné právo.

„Hnevať sa? To ani zďaleka nevystihuje pocity, ktoré mnou práve lomcujú, ty hlúpe dievčisko!“

„Zachránila som mu život!“

„Vlámala si sa do mojej komory! Ukradla si ten najvzácnejší...“

Mama uložila Conrada do postele v susednej komnate a znepokojene sa posadila ku kozubu. „Aurelia, ten lupeň bol pre teba,“ povedala. „Chceli sme ti ho dať na cestu do Achlevy. A teraz je... preč.“

Len ťažko som hľadala vhodné slová. „Mrzí ma to. Nemôžeme si kúpiť ďalší? Viem, že sú veľmi vzácne, ale Onal ich nejako zohnala...“ Odmlčala som sa. Predstava, že by sme bezstarostne vpadli na trhovisko a kúpili si lupeň krvavca bola taká absurdná, až to bolo na smiech.

Urobila som chybu. Príšernú chybu.

„No dovol!“ vykričla Onal ostro. „Lupene krvavca som nabierala po tom, čo moju sestru uniesli v noci z domu a na druhý deň sme ju našli zavraždenú v lese. Prišla som o sestru, ale získala